

הפה פעור לרווחה, ויורק לאבה לווהטת

בגין במיטבו

מו עוף-החוד האגדתי, קם מנחם בגין מן האפר של עצמו. במשך חודשים ארוכים היה שרוף. גרוטאה של בגין אדם. צל של עצמו.

ראיתיו מקרוב בכנסת. שוקע ומסוגר בתוך עצמו, ערילאציה, מקשיב אך בקושי, כל הנסיונות לגרותו עלו בתוהו. יכולת לדבר באוזניו על זאב ז'בוטינסקי, על השואה, על הדר בית"ר, והאיש לא נשא עיניו. יכולת לנפנף לנגד עיניו בדגל פלסטיני, והוא לא עיוות את פניו.

זה היה מעצבי. זה עורר רחמים. האריה הזקן, כך נדמה, נגמר.

זה לא אותו בגין. אמרו מעריציו בנימה של אבל. "אלו בגין היה חי, המצב במדינה היה אחרת", התלוצצו יריביו המרועשים.

והנה קם האיש לתחייה.

רגע אחד לא היה אלא ערימה של אפר עשן. כעבור רגע קם מן האפר עוף דורס.

איך זה קרה? מה גרם לכך? כדי להשיב על כך, יגיש לשאלו קודם כל איך קרה ההיפך. איך הפך בגין הגדול, "בגין במיטבו", לגרוטאה שרופה, "בגין במירעו"?

ש המסבירים את הכל בתיאוריות רפואיות וכי מיות. האיש לקה בלבו. האיש קיבל תרופות. כתוצאה מהתרופות הפך חנוט חסרי-חיים.

איני רופא ואיני כימאי. לי יש הסבר, הנוגע למהות האיש.

יונה הסריאחיות, בעל תמונת-עולם מעוותת אך ברורה.

הוא ידע מה טוב ומה רע. המילחמה, למען עמו וארצנו" טובה. הערבים רעים. ארץ-ישראל משני עברי הירדן, זו שלנו זו גם כן". טובה. הפלסטינים רעים מאוד, ובעצם אינם קיימים כלל. האמריקאים טובים. הגרמנים רעים ברעים. ועוד הציתתי סטיריאופים, ספקרעיונות ספקיסטיות, שבהם הצליח במשך דור שלם לשלהב המוניים.

והנה הגיע האיש לשילטון, ועמד מוד הפער העצום שבין המציאות כמו שהיא ובין המצוי אות שהיתה קיימת ברמיזונו.

כראשה-ממשלה, הוא לעשות מעשים שלא ייעשו, שנפשו נקעה מהם. הוא נאלץ לחייך לשנואי-נפשו, להשמיע דיבורים שנגדו את כל נימי נפשו. ובעיקר: הוא נאלץ לשתוק.

בגין עותק הוא בגין מחוסל. כל חיי של בגין הם רצף גדול אחד של נאומים. נאומים גדולים, נאומים קטנים. אך כולם נאומים מרגשים — מרגשים את המאזינים, ומרגשים קודם כל את עצמו.

ראיתי אותו לא פעם אחרי נאום כזה, כשעיניו זגוגיות, פניו קפואות, אוזניו אטומות מלשמוע, וכליכולו אומר שעבר זה עתה חוויה ריגשית, כימעט גופנית.

אני משוכנע לחלוטין כי בגין שותק אינו יכול לתפקד. כאשר אינו נואם, אין הארדנטי זורם אז תוך רמו. נפשו זגופו קמלים, כמו פרח שנתרם בקי מים.

אש-הכמושה נאלץ לעשות דברים ש. בגין במיטבו היה מרעיש נגדם שמיים וארץ. לא היתה לו ברירה. המציאות לא דתה להימנע בית"ר.

הוא התע על הסכמו קמפדיוויד, הכני דלים את המילים הנראות (דירדו) "העם הפלסטיני", ו"זכויותיו הצודקות", והמחזירים "שטחים משוחררים" אובייב.

אחר-כך נאם, נאומים עזומים. הוא נסע למצרים. האם זהו הנואם הגדול שדיברה עליו? שאלוני בתמיחה ידיים מצריים. לא יכולתי להסביר להם כי, "בגין במיטבו" נואם על מילחמות ה' ועל דשנותינו וילדינו. ואילו על השלום ועל הערבים הטובים יכול לדבר רק "בגין במירעו".

בגין נאלץ לקבל פני גרמנים, ללחוץ את ידיהם, לחייך אליהם. גרמנים שהיו נאצים רשומים, כמו פראנץ יוזף שטראוס, חבר פלוגות-הסער הממונעות. גרמנים שהיו חיללים בחזית המזרחית, אנשי הורמאכט הנאצי. זה היה נורא.

וכך חלד האיש מלתפקד. הוא דעך. מסכיבו התרוצצו העכברים. מלחכי פינכתו של "המפקד", וחילקו ביניהם את שערות רעמתו של האריה הזקן.

כמפאייניק-מאלץ, כמשכיר-שלום, כמדינאי שותק, לא יכול היה בגין לפרוה. אין הוא יכול לתפקד במציאות

שיש בה גוונים של אפור. זה היה "בגין במירעו". זה היה לאי-בגין, אנטי-בגין.

כשיו הכל השתנה. עוף-החוד קם מן האפר. "בגין במיטבו" חזר במלוא הדרו הבית"ר.

לבעלי התיאוריות הרפואיות יש, שוב, גירסות גופר ניות. האיש מקבל תרופות אחרות, או חדל מלקחת תרופות.

חזר אי עצמו, אך "מיטבו". ריחהבחיירות עלה באפו, וכמנהל מערכת-בחיירות שוב אינו רואה עצמו כולה בכבליו של ראשה-ממשלה.

הנהו מופיע שוב: בגין של שיירות-האופנועים, בגין הנואם מעל מירפסת חוגרבי, בגין המדבר בסגנונו ה אמיתי, בגין השופך את חמתו על הגוונים.

מנחם בגין: עננים של עשן-אופיום

יתכן שעזרו לכך הצלחותיו (הפסיכולוגיות, להבדיל מן הכלכליות) של יורם ארדיר. כל עוד היתה מערכת הבחירות אבודה מראש, לא עלה ריחה-מילחמה בנחיריו של בגין. אך מששתנה מצב-הרוח, הריח האריה הוקן ריח של דם, וקם מריבצו.

יתכן שתרמו לכך המאורעות בלבנון. לא חשוב מי גרם למשבר המילחמתי החדש — הפאלאנוט, צה"ל, האמריקאים. בגין שומע קול שופרות של מילחמה, הוא מגיב כסוס התנזי הקרא, "היאח" עכשו אין עוד מיונבות. אין עוד גינונים של ראשי-ממשלה, הפה פעור, והרשות נתונה.

68 שנים של תסביך-נחיתות יהודי, של שינאת-גויים, של קנאות בדלנית, של זעם ריוויזיוניסטי, פורצים עתה החוצה, כמו לאבה רותחת שנעצרה בחיקי-האדמה זמן רב מדי.

הפה הפעור הפך לוע שר היגעש. כל הגרמנים הם נאצים. הקנצלר עור לאיינואץ-גרופן, שהשמידו מיליונים. גרמניה החדשה רוצה להשלים את מלאכתה של גרמניה הישנה.

הערבים הם רוצחי-עמים, ויש לקדש עליהם מסע-צלב. הסורים הם נאצים חדשים. המרצחים הקרויים פיאליאו גרועים מהם.

היורבים הפנימיים הם אבקי-אדם, פקידונים. עלובי נפש. יש לטאטא אותם מן הבמה.

הקאבה הוותחת נשפכת על הכל.

אין כל טעם לבדוק את האמרות האלה באומות מידה של היגיון, להתווכח עליהן, לנסות להפריכן. אין אלה טענות הנתונות לניתוח. אלה הן שאגות של אריה, השוחר לטרף.

אפשר היה לטעון כי כל הגרמנים, בני גילו של הלמוט שמידט, שירתו בצבא הגרמני — נאצים, לא נאצים ואנטי-נאצים כאחד, וכי שמידט הצעיר היה בסך הכל סגן-מישנה בחיל התותחנים, מפקד סוללת נ"מ ופקיד-מטה, ושלאדם כזה לא יכול היה להיות קשר כל-שהו עם מיבצע-ההשמדה, וכי נוכחותו באחת מישיבות בית-המישפט ששפט את המתנקשים בחיי-היטלר, כשהוא קצין צוער ושליח כפוי של מטה חיל-האוויר, אינה לעניין, וכי מעורבותו הנאצית של פראנץ-יוזף שטראוס, "ידיד ישראל" גדולה יותר.

אפשר היה לטעון כי השואה היא פרק מיוחד-בימינו בהיסטוריה האנושית, היהודית והגרמנית, וכי השימוש בפרק זה לשם הפקת הון פוליטי חולף הוא חילול-קודש, וכי אין שום קשר בין זכר השואה ובין המדינות המזרח-תיכוניות האקטואליות של ממשלת-גרמניה, שאינה רחוקה מדיעותיהם של כמה וכמה תנועות וחוגים ואישים בישראל עצמה.

אפשר לטעון כי ממשלה ישראלית, המוכרת כמויות גדולות של נשק למיטטר

שורה ארוכה של רודנים דמויי-נאצים באמריקה הלאטינית, אינה יכולה להתנפל בזעם מוסרי על עסקות-הנשק של הגרמנים והצרפתים, וכי ממשלת-בגין, המתארת את מכירות-הנשק שלה כהישגים כלכליים אדירים, אינה יכולה להאשים סותר-נישק אחרים בתאוות-בצע.

אפשר לטעון כי דסורים אין כל כוונה "לחסל את הנוצרים" כלבנון ולכצע שם רצחי עם, אלא לחיפך, שיש להם עניין רב בשמירת האיזון בין הנוצרים והמוסלמים, המאפשר להם להופיע שם כמתווכים וכשוטרים. וכי הנוצרים לא טמנו את ידיהם בצדחת כאשר אפשר היה לבצע מעשי-זוועה, ואולי אף עדי ער וריכהם.

וכי כל זה אינו נוגע, בעצם, לממשלת-ישראל.

אפשר לטעון כי רק אדם שלא היה מעולם בכל פעולה קרבית יכול להתפאר בהפלת שני מטוסים חסרי-מגן על-ידי המתווכמים שבמטוסי-הקרב, וכי הדבר דומה לירייה ברובה-צלפים טלסקופי בפרה עומדת, הרועה באחו, וכי שום חייל אינו יכול להתנאות במעשה כזה, כשם ששום חייל לא יתגאה בהטלת פצצות מגבוה על עיירות ומחנות פליטים.

אפשר לטעון כי החדרת הטילים הסוריים לביקעת לבנון אינה אלא תוצאה ישירה של פעולת-ההתגרות של ממשלת-בגין, וכי כל מדינה נורמלית במקום סוריה היתה נוהגת כך, וכן אין הבדל בין "המובלעת הסורית" לאורך הגבול הסורי בביקעה ובין "המובלעת הישראלית" של חזאד לאורך הגבול הישראלי.

אפשר לטעון כי אין דבר רע יותר דעתיד המדינה מאשר מילחמה יזומה ערכי-בחירות, כאשר כל חייל המחרף את נפשו יחשוד בפתר ליבו, כי הוא פועל למען אינטרם מופי לגתי המתעטף בסופמה לאומית. וכי פעולה כזאת עזובה ליצור בקעים במוראק הלאומי, העוזרים כאף מונים על כל רווח צפוי.

אפשר לטעון כי מנחם בגין מוכן בהחלט להשתמש בשרותים של המפא"יניקים המשומשים, שאותם הוא משמיע עתה, כל עוד יכול היה להפיק מהם תועלת כלשהי, וכי לאחר מכן החליף אותם באפסים, יוצאי מדרגת-האפסים של הליכוד.

אפשר לטעון כהנה וכהנה, אך מה הטעם בכך?

תורתו של בגין היא אופיום להמונים הפרמיטיוויים, מפיו בוקעים עתה ענני הסם המשכר, ומאות האלפים שהתמכרו זה מכבר לסם זה, חוזרים ומשתכרים עימו עתה בהתלהבות, כמו גרוקומאנים שנאלצו זמן רב מדי להתקיים בלעדיו.

להתווכח עם נרקומן? להפעיל היגיון נגד עננים שר אופיום? חבל על המאמץ.

ה לעשות? אין מה לעשות, עד ליום הבחירות. "בגין במיטבו" מתייצב שוב לפני הציבור, ומנדב את עצמו למשך ארבע שנות-כהונה נוספות.

טוב שהוא מתנהג כך, למען תהיה הברירה ברורה לחלוטין.

אפשר להצביע בעד בגין וגרוריו הפוטנציאליים, ואפשר להצביע בעד הרשימות המתייצבות נגדו.

הבחירה נתונה.

ברור כי מועמד הליכוד הוא "בגין במיטבו", "בגין הישן", בגין הירוק בפני בניגאי העמים ("הגויים"), בגין איש-המילחמה, שהסתבך בענייני-שלום לא-נעימים כימעט בעלי-כורחו, כתוצאה מיוזמתו ההיסטורית החד-פעמית של הנשיא אנוור אל-סאדאת.

אם עיישיראד כוחר בו, הוא ראוי לו.

הוא יוכה בארבע שנים נוספות של התנחלות, של חרפת המילחמה בין ישראל העולם הערבי, של בידוד ישראל בעולם, של דיפלומטיה המיינעדת להפוך ידידים לאויבים ולאחד את האויבים נגדנו, של התמוטטות כלכלית, של כפייה דתית, של התנקת חופש-הביטוי בכלי-התיקשורת הממלכתיים, של התפררות מוסרית, של העמקת התהום בעם, ובעיקר בנוער, של ירידה מן הארץ, וכמו שכתוב כמודעות — זוהי רק ההתחלה.